



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1641/2019
10.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија, Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Савић Николић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – ПУ Ниш, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж1 87/17 од 02.03.2018. године, у седници одржаној 10.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж1 87/17 од 02.03.2018. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П1 2196/11 од 30.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог за понављање поступка који је окончан правноснажном пресудом Основног суда у Нишу П1 2196/11 од 16.05.2013. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка плати 19.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж 87/17 од 02.03.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Нишу П1 2196/11 од 30.01.2017. године.

Против правноснажног решења донесеног у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење на основу члана 412. у вези са чланом 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04, 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У конкретном случају, пресудом Основног суда у Нишу П1 2196/11 од 16.05.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2274/13 од 24.09.2013. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име разлике између исплаћене зараде и зараде која је требало да буде исплаћена са увећањем на име сменског рада, рада ноћу, прековременог рада и рада за време државних и верских празника за период од 01.06.2008. године до 01.06.2011. године, плати појединачне износе ближе одређене у пресуди, као и да у корист тужиоца изврши уплату доприноса и пореза надлежним фондовима ПИО, социјалног и здравственог осигурања, те је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка од 51.000,00 динара. Тужба је била поднета 02.06.2011. године.

Тужилац је 30.07.2015. године поднео предлог за понављање поступка из разлога прописаних чланом 422. тачка 1) Закона о парничном поступку (погрешно се позивајући на члан 426. тачка 10), имајући у виду да се у поступку по предлогу за понављање поступка примењују правила Закона о парничном поступку која су била на снази у време доношења одлуке којом је поступак правноснажно завршен. У предлогу је наведено да је после правноснажности пресуде тужилац сазнао за пресуду Апелационог суда у Нишу Гж1 1074/15 од 03.06.2015. године која је донета у вези сличног правног односа између тужилаца у тој парници и тужене Републике Србије, којом је усвојен тужбени захтев за исплату дела зараде за рад у дане државних празника, ноћу и по основу прековременог рада за период од марта 2010. године до децембра 2011. године. Тужилац сматра да је реч о новој чињеници (не само фактичкој, већ и правној), на основу које би за тужиоца била донета повољнија одлука да је та чињеница била употребљена у ранијем поступку. Из ових разлога, тужилац је предложио да се дозволи понављање правноснажно окончаног поступка, а тужена је доставила одговор на предлог за понављање поступка, са предлогом да се понављање поступка одбије, јер другачији правни став изнет у судској одлуци која је касније донета не представља нову чињеницу, нити нови доказ који би био основ за понављање поступка.

Закон о парничном поступку у члану 422. тачка 9. прописује да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, а чланом 423. став 2. истог закона, прописано је да у том случају понављање поступка може се дозволити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком.

По оцени Врховног касационог суда, разлози које тужилац наводи не могу да буду основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1074/15 од 03.06.2015. године, у вези спора по тужби тужилаца против Републике Србије, у којој је реч о сличном чињеничном и правном односу, не представља

нову чињеницу, нити нови доказ у смислу члана 422. тачка 9. ЗПП, који би могао водити понављању правноснажно окончаног поступка. Такође, потребно је да је реч о новим чињеницама или новим доказима за које странка није знала до доношења правноснажне судске одлуке, али су те чињенице и докази постојали, само нису били познати странци, па их није могла употребити, што значи да оба услова морају да буду кумулативно испуњена, што у овој ситуацији није случај. Осим тога, заузимање другачијег правног становишта о спорном питању у првостепеној, односно другостепеној одлуци која је донета после правноснажно завршеног поступка не представља нову чињеницу на основу које би се могло тражити понављање поступка, нити је та околност предвиђена као разлог за понављање поступка из члана 422. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 412. став 5. у вези са чланом 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић